

Chương 5

Không Hồ Danh Là Con Trai Của Hồ Ly Tinh

Sau khi ăn cơm, Lệnh Mạn đi làm chuông chó cho Golden, giáo sư Trương cũng tới hỗ trợ.

Cô đã lấy cho nó một cái tên rất hay, gọi là Đặc Luân Tô.

Đặc Luân Tô vừa mới đến, vẫn chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh xa lạ, chỉ im lặng ngồi tại chỗ nhìn Lệnh Mạn và giáo sư Trương đi tới đi lui.

Lệnh Mạn cầm đồ chơi đến dụ dỗ nó, nó có chút thận trọng, ngậm trong miệng chậm rãi cắn.

Thật ngoan, Lệnh Mạn mừng thầm, mỉm cười sờ đầu nó.

Buổi chiều, Lệnh Mạn tự mình làm người dẫn đường đưa giáo sư Trương đi dạo một vòng quanh cỏ trăn, lại mời anh ta ăn cơm tối, sau đó chuẩn bị một căn phòng tốt nhất trong khách sạn, nhìn qua cửa sổ có thể ngắm được cảnh hồ xinh đẹp.

Một ngày bận rộn không ngừng đã kết thúc, sau khi tắm xong Lệnh Mạn nằm giang tay giang chân trên giường lớn rộng rãi, rốt cuộc có thể thả lỏng một chút.

Nằm một hồi, đột nhiên cô nghĩ tới chuyện cả ngày hôm nay không thấy mặt Lý Trác Vân, không biết cậu ta đã trở lại chưa?

Liếc nhìn thời gian, đã mười một giờ, Lệnh Mạn không yên tâm gọi điện thoại xuống quày lễ tân, Tiểu Tinh cũng nói không hề thấy Lý Trác Vân.

Nhất thời Lệnh Mạn rơi vào trầm tư, tên tiểu tử này chạy đi đâu nhỉ?

Du khách đến chơi ở cỏ trăn nếu như đi qua đêm, đa phần là đến quán bar săn gái, nhưng nhìn Lý Trác Vân không giống như kiểu người thích đến cái nơi đó.

Thôi, lo lắng cho cậu ta làm gì, chỉ tự mua bực vào người.

Lệnh Mạn trở mình, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nửa đêm, cô bị tiếng chó đánh thức.

Không biết con Golden có chuyện gì mà lúc mới về nhìn còn ngoan ngoãn hiền lành, không kêu không phá, sao đến nửa đêm lại bắt đầu kêu?

Ban đầu Lệnh Mạn còn lười biếng cố nằm ỳ trên giường không chịu động đậy, nhưng càng về sau Đặc Luân Tô kêu càng to, sửa âm ỉ như điên.

Âm lượng decibel này xuyên thẳng vào màng nhĩ, có định cho khách người ta ngủ không hả?

Lệnh Mạn đành phải thức dậy mở đèn, đi đến chuồng chó nghiêm túc giáo dục để Đặc Luân Tô ngừng lại, lúc thấy cô cuối cùng nó cũng chịu im lặng, nghiêng đầu nhìn cô đầy vô tội, Lệnh Mạn cũng không đành lòng mắng nó.

Nhưng mà vừa tắt đèn, Đặc Luân Tô lại bắt đầu sửa gâu gâu.

Lệnh Mạn bế tắc, nhưng vì rất buồn ngủ, nên cô trùm chăn kín đầu, cuối cùng vẫn ngủ được.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô uể oải vác một đôi mắt gấu trúc xuống lầu, quả nhiên nhận được không ít khiếu nại của khách thuê phòng.

Lệnh Mạn nhận lỗi với từng người, lại giảm giá hai mươi phần trăm mới khiến mấy vị khách nguôi giận.

Tiền một đợt du khách, Lệnh Mạn ngồi tại chỗ ngân người, không biết tại sao tối hôm qua Đặc Luân Tô lại kêu nhiều như vậy, nếu như sau này tối nào nó cũng kêu như thế thì còn ai dám tới ở khách sạn nữa.

Rốt cuộc thì có nên nuôi chó hay không đây?

Vấn đề này nghĩ mãi vẫn không có kết quả, Lệnh Mạn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì gặp giáo sư Trương đang xuống lầu.

Cô đứng dậy chào hỏi: “Sớm vậy? Mới có tám giờ, anh không ngủ thêm chút nữa sao?”

Giáo sư Trương ở cùng tầng với cô, chắc hẳn tối hôm qua cũng bị tiếng kêu của Đặc Luân Tô quấy rầy.

Giáo sư Trương đi về phía cô, bước chân có vẻ vội vã.

Anh ta áy náy nói: “Xin lỗi Tiểu Mạn, vốn là muốn ở lại chơi một hai ngày, nhưng hôm nay tôi lại nhận được thông báo có cuộc họp đột xuất, phải quay về ngay lập tức.”

Lệnh Mạn tỏ ý đã hiểu, gật đầu: “À à, không sao đâu, vậy lần sau anh nhớ đến chơi nhiều hơn nhé.”

Cô khách sáo giữ lại, nhưng giáo sư Trương có việc quan trọng nên cô cũng không cưỡng ép.

Sau khi giáo sư Trương đi không lâu, cuối cùng cũng thấy người biến mất suốt một ngày một đêm xuất đầu lộ diện.

Liếc thấy vóc dáng thon dài đi vào cửa, Lệnh Mạn theo bản năng né tránh.

Không hiểu tại sao mỗi lần gặp Lý Trác Vân, cô đều không biết nên im lặng hay mỉm cười, một loại lúng túng khó có thể diễn tả thành lời.

Thế nhưng thật hiếm có, lần này Lý Trác Vân lại chủ động đến nói chuyện với cô.

“Cho tôi mượn xe một lát.”

Anh vừa đến nơi đã nói thẳng vào vấn đề.

“Hả?” Lệnh Mạn ngẩn người, cô đã gặp nhiều người thẳng thắn, nhưng chưa từng thấy người nào trực tiếp như vậy, làm người ta không khỏi ngỡ vực: “Cậu mượn làm gì?”

Lý Trác Vân nhìn cô giống như đang nhìn kẻ ngốc: “Để dùng.”

“Ý của tôi là, cậu định đi đâu?”

Lý Trác Vân hờ hững: “Liên quan gì đến cô.”

Lệnh Mạn giận đến muốn cười, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Cậu mượn xe tôi, chẳng lẽ tôi không thể biết cậu mượn để đi đâu?”

Lý Trác Vân suy nghĩ hai giây mới không tình nguyện nói với cô: “Thôn Lý Hà.”

“Cậu đến thôn Lý Hà làm gì?”

Lần này Lý Trác Vân không nhịn được nữa, cau mày nói: “Rất cuộc thì cô có cho mượn hay không?”

Lệnh Mạn quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới: “Cậu có bằng lái chưa?”

“Tôi đã mười tám tuổi rồi.”

“Vậy cậu có bằng lái chưa?”

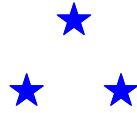
Lý Trác Vân sa sầm mặt, rõ ràng đã bị Lệnh Mạn chọc trúng chỗ đau.

“Lái xe ở nông thôn thì cần gì bằng lái?” Anh bất chấp lý lẽ tron mắt nhìn cô.

Lệnh Mạn vẫn kiên quyết không dao động: “Vẫn không được, tôi không thể mạo hiểm như vậy.”

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Lý Trác Vân xuống nước: “Vậy cô lái xe đưa tôi đi.”

Lệnh Mạn: “...”

Lúc đã yên vị trên xe, Lệnh Mạn vẫn chưa thể nghĩ ra tại sao mình lại phải đáp ứng yêu cầu của Lý Trác Vân.

Rõ ràng cô có thể từ chối cơ mà.

Nhưng dường như cô không được phép từ chối, không có cơ hội nào để suy tính.

... Cô lại sợ cậu ta?

Khi còn bé cô hoàn toàn không thèm để cậu ta ở trong mắt! Chẳng lẽ tại vì bây giờ cậu ta trưởng thành rồi, cao hơn cô cả một cái đầu sao?

Thời điểm Lệnh Mạn vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì xe đã lên đường.

Lý Trác Vân khoanh hai tay ở trước ngực, nghiêng đầu sang một bên, đôi mắt khép hờ, lông mày hơi nhíu lại.

Dáng vẻ cứ như ông vua con.

Đường không dễ đi, xe lắc lư, đầu Lý Trác Vân va chạm vào cửa kính ô tô, nhưng vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của anh.

Lệnh Mạn đoán nhất định tối hôm qua anh không ngủ, nếu không sao có thể ngủ ngon lành như vậy, bây giờ vẫn là ban ngày mà.

“Tối hôm qua cậu không về khách sạn, đã đi đâu vậy?” Trong xe rất yên tĩnh, Lệnh Mạn ngửa mồm hỏi một câu.

“Chắc.”

Rõ ràng là Lý Trác Vân rất bất mãn vì bị đánh thức.

Anh mở mắt ra từ trong cơn buồn ngủ, vẻ mặt không vui liếc Lệnh Mạn rất lâu, giống như là cảm thấy có chút phiền phức, lại có chút do dự.

Không hiểu sao trong nháy mắt kia Lệnh Mạn lại đọc được suy nghĩ của anh.

Nếu như bình thường thì chắc chắn là anh không thèm phản ứng lại, nhưng có lẽ hôm nay đang phải nhờ vả cô nên mới quyết định tha hiệp.

Bất kể lý do có giống như cô đoán hay không, thì cuối cùng Lý Trác Vân vẫn đưa máy ảnh đến trước mặt cô. “Nè.” Ý bảo cô tự nhìn.

Đường ở nông thôn hầu như không có xe cộ, đường xá chỉ tương đối gập ghềnh, vì vậy Lệnh Mạn có thể tranh thủ cúi đầu xem ảnh.

Đó là mấy tấm hình Lý Trác Vân chụp.

Trên bầu trời đêm xanh thẫm, một hoặc vài tia sáng chói mắt quét qua cực nhanh, kéo theo cái đuôi thật dài.

Ảnh chụp có độ nét rất cao, giống như các hình minh họa trong cuốn bách khoa toàn thư vậy.

Quả nhiên kiên nhẫn của Lý Trác Vân không duy trì được lâu, anh chỉ cho Lệnh Mạn nhìn vài tấm liền vội vàng lấy lại máy ảnh: “Chính là nó.”

“Là sao băng hả?” Lệnh Mạn hỏi.

“Ừ.”

“Tôi hôm qua?”

“Đúng.” Có lẽ là liên quan đến lĩnh vực mình cảm thấy hứng thú, Lý Trác Vân đặc biệt bổ sung thêm một câu: “Mưa sao băng Perseids *, mật độ tổng cộng hơn sáu mươi vệt một giờ, chụp lúc hai giờ sáng ngày hôm qua.”

“Perseids? Đó là chòm sao nào vậy?”

Tiếp tục giải thích chỉ tổ tốn nước bọt, hiển nhiên Lý Trác Vân không có ý định này.

Anh lười biếng dựa đầu vào cửa sổ xe chợp mắt, không buồn để ý đến Lệnh Mạn nữa.

Lệnh Mạn có chút hậm hực, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lý Trác Vân, nên cũng không muốn so đo với anh.

Nửa tiếng sau, khi Lệnh Mạn ngồi lâu đến mông tê rần, rút cuộc thì bọn họ cũng đến được thôn Lý Hà.

Lý Trác Vân chỉ đường, Lệnh Mạn dừng xe ở một mỏm đá.

Cô xuống xe, nhìn thấy chiếc xe vừa mới rửa của mình đã bám đầy bùn đất thì đau lòng thở dài mấy tiếng.

Lý Trác Vân đi thẳng về phía một ngôi nhà cũ, Lệnh Mạn đau lòng chán chê, một lúc sau cũng đuổi theo anh.

Cấu trúc ngôi nhà cũ này khá giống với nhà bà ngoại cô, suy cho cùng thì cũng cách nhau không xa lắm, Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Nhà bà nội tôi.” Lý Trác Vân đáp.

Anh đi đến giữa nhà chính, trên bàn thờ có hai bức ảnh người già, Lý Trác Vân đốt mấy nén hương, lạy ba cái, sau đó cắm vào trong bát hương.

Làm xong những việc này, anh xoa người muốn đi lên lầu hai, Lệnh Mạn muốn đi theo lại bị anh ngăn cản: “Tôi đi lấy ít đồ, cô ở dưới này chờ tôi.”

“... À.” Lệnh Mạn thăm lăm bấm trong lòng, muốn lấy cái gì chứ, lén la lén lút.

Cô đành phải đi lung tung một mình xung quanh, khi còn bé cô đã gặp ông bà nội Lý Trác Vân một lần, đó là khi bọn họ đến nhà cô đón Lý Trác Vân về, nhưng đó đã là chuyện từ mười năm trước, trí nhớ đã sớm mơ hồ.

Trong ấn tượng của Lệnh Mạn thì hai ông bà là người rất hoà ái, có lẽ vì thế mà mối quan hệ của Lý Trác Vân với bọn họ không tệ chút nào, biểu hiện lúc dâng hương của anh là sự thành kính và cung kính chưa từng có.

Lệnh Mạn cũng có rất nhiều tình cảm với ông bà ngoại của mình, vì thế có thể hiểu được loại cảm xúc này.

Không biết sau khi Lý Trác Vân rời khỏi nhà cô thì đã xảy ra chuyện gì, khi ông bà nội cậu ta qua đời, có phải cậu ta liền không nơi nương tựa? Sau đó đi theo ai?

Những vấn đề này cô cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng, mặc dù hiếu kỳ nhưng tuyệt đối sẽ không đi hỏi Lý Trác Vân, mà chắc chắn Lý Trác Vân cũng sẽ không nói với cô, nói không chừng còn chọc giận cậu ta nữa chứ.

Lệnh Mạn đi ra sau nhà, phát hiện Lý Trác Vân đã xuống lầu, lúc này anh đang ngồi trên một cái xích đu dưới giàn nho, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở quê Lệnh Mạn cũng có một giàn nho như vậy, mỗi mùa hè lá xanh đều tươi tốt xum xuê, từng chùm nho treo lủng lẳng, dưới tán lá đặt một chiếc bàn nhỏ, là nơi hóng mát lý tưởng nhất.

Lệnh Mạn đi đến gần, hỏi: “Cậu tìm đồ xong rồi?”

Lý Trác Vân hé mắt ra nhìn: “Ừ.”

“Vậy khi nào chúng ta trở về?” Cô vẫn còn phải làm ăn đó.

“Ngủ thêm một lát nữa.”

Nhìn vẻ mặt mãn nguyện giống như con mèo đang lười biếng nằm trong vườn hoa của anh, Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một chút, quyết định đợi thêm nửa tiếng.

Điện thoại trong túi rung lên một cái, Lệnh Mạn bỏ ra xem, là tin nhắn của giáo sư Trương, thông báo với cô rằng anh ta đã về đến thành phố X, lại xin lỗi cô thêm một lần nữa.

Lệnh Mạn trả lời: “Không sao đâu mà, lần sau hoan nghênh anh lại tới.”

Cát điện thoại vào trong túi, Lý Trác Vân bên kia đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bên cạnh anh còn có một chiếc ghế nhỏ, Lệnh Mạn đứng lâu cũng có chút mỏi, bèn đi về phía đó.

Lúc cúi người xuống lau bụi trên chiếc ghế, cô tiện thể nhìn Lý Trác Vân nhiều thêm một ít.

Trong lòng cô không ngừng cảm thán, tại sao một tên con trai lại có thể có dáng vẻ hại nước hại dân như thế này.

Không hổ danh là con trai của hồ ly tinh.

Không, phải nói là chỉ có hơn chứ không kém.

Hô hấp của Lý Trác Vân đều đều, ánh sáng xuyên qua tán cây chiếu vào mặt anh, khiến làn da trở nên trắng rục rỡ, lông mi của anh đặc biệt dài, gần như chạm đến cả nốt ruồi nơi khoé mắt.

Lệnh Mạn không khỏi xúc động, tuổi trẻ thật là tốt, thức đêm mà da vẫn còn có thể sáng bóng mịn màng như vậy, đến tuổi này của các cô, chỉ cần thức đêm một lần thôi, ngày hôm sau sẽ trông không khác nào sắp chết.

Lệnh Mạn vẫn còn đang đắm chìm vào việc so sánh, không ngờ đột nhiên Lý Trác Vân mở mắt ra, khiến cô giật mình trở tay không kịp.

Ngay cả ghế Lệnh Mạn cũng chưa kịp ngồi, thế nhưng dường như Lý Trác Vân chẳng hề bất ngờ, thờ ơ nói: “Thích nhìn trộm người khác ngủ như vậy sao?”

Anh vừa nói vừa trở mình, quay lưng về phía cô, giống như là cô tình không cho cô nhìn nữa.

Lệnh Mạn:??? Tôi???

Lát sau, Lệnh Mạn khẽ ho một tiếng, tìm cho mình một bậc thang đi xuống: “Tôi đang muốn hỏi cậu, nhà vệ sinh ở chỗ nào?”

Lý Trác Vân nhắc tay chỉ về một hướng.

Lệnh Mạn chán nản bước đi.

Nhà vệ sinh ở nông thôn đương nhiên không được như mong muốn, Lệnh Mạn đã sớm chuẩn bị tâm lý, bịt mũi tốc chiến tốc thắng.

Lúc cô mới ra khỏi nhà vệ sinh thì nhận được điện thoại của Tiểu Tinh.

“Chị Mạn, chị mau về đi, con Golden bị đau bụng.”

“Hả? Xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết nữa, nó liên tục đi ngoài phân lỏng, bây giờ nằm yên bất động, chị Mạn à chẳng lẽ chị mua phải chó bệnh?”

“Không thể nào, có cả giấy chứng nhận mà. Được được, chờ chị về xem sao!”

Lệnh Mạn cúp điện thoại, không chú ý tới đường đi nên không biết trước mặt có một bậc thang, cô bước hụt một cái, lập tức cảm thấy phần thắt lưng lộp bộp, cả người cứng lại.

Ngay sau đó là một cơn đau kịch liệt, chạy thẳng vào xương cốt.

Mẹ ơi, chẳng lẽ là tẹo lưng?

Lệnh Mạn không muốn tin, cố gắng dựng thẳng lưng lên, kết quả càng đau nhiều hơn, thực sự không thể nhịn được.

Xem ra thực sự bị tẹo rồi.

Lông mày cô nhíu chặt, hai tay vịn lấy vách tường, lần này không đoái hoài gì tới mặt mũi nữa, gào to vang trời đất: “Lý Trác Vân! Lý Trác Vân!”

“Ái ui! Lưng của tôi, lưng của tôi...”

Chú thích:

(*) Mưa sao băng Perseids: Perseids là tên gọi của một trong những cơn mưa sao băng nổi tiếng nhất trên thế giới. Cái tên Perseids có gốc từ tiếng Hy Lạp cổ, gắn liền với Á thần Perseus. Trong tiếng Việt, hiện tượng này có biệt danh rất mỹ miều là Anh Tiên.

Mưa sao băng Perseids thường xuất hiện từ giữa tháng 7 và đạt đỉnh vào giữa tháng 8. Ngay từ năm 36, hình ảnh về sao băng này đã được người Trung Hoa cổ đại ghi lại. Tới năm 1865, con người đã tìm ra gốc tích của hiện tượng này.

Theo đó, mưa sao băng Perseids là do các mảnh vỡ của sao chổi 109P/Swift-Tuttle (S-T) rơi vào khí quyển mà tạo thành. Khi đạt đỉnh, chúng ta có thể quan sát khoảng 60 vệt sao băng rơi mỗi giờ trong trận mưa sao băng Perseids.